

Plejhjem, ikke alene for forsømte Børn, ikke alene for Børn, der ere komne paa Afveje, men i større Grad for Børn i Almindelighed. Den Udvej have vi jo. Men det synes ikke at være det ærede Medlems Mening, at vi skulle gaa den Vej. Det er i hvert Fald Socialdemokratiets Mening, at vi skulle gaa den Vej, og vi ville bestandig vedblive at arbejde derpaa. Jeg tror, at dette Spørgsmaal med Hensyn til Opretelse af Børnehjem ved Staten og under Statens direkte Kontrol er rykket sin Virkeliggørelse et stort Skridt nærmere ved den Forhandling, der er ført her, og ved de Oplysninger, der ere skaffede til Veje af det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds, og derfor yde vi ham Anerkendelse og Tak, og vi agte at vandre den samme Vej i Fremtiden henimod det Maal, vi have sat os.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgkreds): Det er en meget vigtig Sag, som vi her forhandle om, og det har ogsaa vist sig, at selv om man her i Salen fra alle Sider har sagt, at Sagen fra Begyndelsen af er greben forkert an, og at den Debat, der har været rejst i Sommer om Børnehjemmene, har været forfejlet, erkender selve Regeringspartiet dog, at der maa en stor Debat til her i Folketinget for at faa Sagen klaret.

Jeg kunde ogsaa have Lyst til at udtale mig om Samfundets Forpligtelser overfor de forsømte Børn, men inden jeg gaar over til at omtale det, ønsker jeg at sige et Par Ord til den ærede Ordfører for Reformpartiet i Anledning af det skarpe Angreb, han rettede paa den socialdemokratiske Presse. Han beskyldte hele den socialdemokratiske Presse for Uvæderhæftighed og for, at vi foretog unøjagtige Undersøgelser, inden vi skrev om de forskellige Forhold, og han appellerede til de socialdemokratiske Redaktører her og opfordrede dem til at se at faa dette Forhold forandret. Han skulde dog være lidt varsom med saaledes at rette Beskyldninger mod et enkelt Partis Presse og særlig i et Forhold som dette, hvor Talen er om de forsømte Børn og om, hvorledes den socialdemokratiske Presse har stillet sig til denne Sag. Jeg vil blot minde om, at det, som nu kommer frem, er jo ikke andet end, hvad man saa ofte træffer paa, nemlig at der her og der staar en Farisæer op og slaar sig for sit Bryst og takker sin Gud, at han ikke er som disse Toldere, der ødelægge baade dette og hint. Saa-danne Farisæere har man fundet alle Dage.

Jeg kan erindre, at der en Gang var Farisæere i Højres Lejr, der stode op og talte om de slemme Toldere i Oppositionspres- sen, der bare sig forkert ad. Den Gang var der en Mand, der fandt sig foranlediget til at svare paa dette Angreb. Det var den nuværende Finansminister, der den Gang var Redaktør for „Aalborg Amtstidende“. Ved et Møde, hvor der var Tale om det ideale Blad, stod han op og sagde, at han kunde godt se, at det Blad, han redigerede, ikke var, som det skulde og burde være, men nu vilde han for en Gangs Skyld starte et idealt Blad, der var, som det skulde og burde være, og han sagde: Nu fingerer jeg, at jeg uddeler Stemmesedler, og saa faa vi at se, hvordan Bladet skal være. Nu har jeg samlet dem ind, og det viser sig, at de Herrer og Damer ønske et Blad, hvor man aldrig overdriver, aldrig skriver om en Sag, før man nøje har undersøgt den i alle Enkeltheder, hvor man ikke, naar man rejser en Sag, kommer med personlige Angreb, hvor man i det hele, i alle Forhold, før man skriver, er nøje inde i Tingene. Et saadant Blad have vi desværre ikke i hele Kongeriget Danmark. Men nu starte vi dette Blad, det er Idealet, saaledes bør det være — det var Finansministeren, der kom med disse Udtalelser, da han var Oppositionsredaktør i Aalborg —, men naar vi nu faa dette ideale Blad, saa er Ulykken, at saa er der ikke et eneste Menneske, der vil læse det. (Afbrydelse). Det er ikke mine Ord, men det er Finansministerens Ord. Han siger: Fordi de ville have Nyhederne hurtigt ind ad Døren, naar en Sag skal rejses, kan man ikke tage Hensyn til, om en Person bliver ramt. Man maa slaa løs, hvis man i det hele vil have en Sag rejst, selv om det gør ondt. Men nu, da vi have haft det ideale Blad, maa vi lade det gaa ind igen. Derfor maa man finde sig i, at naar jeg og naar Højre og Socialdemokraterne redigere deres Blade, og de have en Sag at rejse, maa der rykkes i Stormklokken, saa at det høres Landet over, selv om en eller anden nervøs Person holder sig for Ørene og siger: Lad os faa Ro, I skade denne Sag ved saaledes at alarmere. I maa finde Eder i, at saaledes blive vi ved at gøre.

Og saadan blev det ved i Venstrepres- sen, saa længe den var Oppositionspresse. Nu er det ikke længere Regeringspressen, der rejser de store Sager, nu skulle de have Initiativet fra Regeringen. Men jeg er sikker paa, at hvis den højtærede Finansminister, den højtærede Indenrigsmini-